

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. I. Vt quisque contentus sit esse id quod est, id sibi persuadeat, à Deo sic
se in orbe constitutum sicuti est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

ditioni suæ acquiescat, statumque, quem in hâc vitâ occupat, contentus viuat. Hoc vt consequar, illud secundò demonstrandum est, optimum, vnumquemque habere à Deo statum; commodissimum, inquam & aptissimum, quo quisque salutis suæ, diuinoque honori possit consulere.

§. I.

Vt quisque contentus sit esse id quod est, id sibi persuadeat, à Deo sic se in orbe constitutum, sicuti est.

PLENUM æquor tenuimus adhuc; contrahamus si placet vela, & ex alto descendentes, legamus posthâc littora; imò terram subeuntes, fluminum crepidines & æstuarîa conscendamus. Imensum inquam Diuinæ Prouidentîæ pelagus utcumque permeauimus, industriamque, quam orbis vniuersitati regendæ adhibet prudens Deus, quantum humanarum ratiocinationum fert imbecillitas conspeximus: tempus est vt tandem ad singula particulatim spectanda descendamus, sic vt ingentem illam Scientiam Dei, non tantum in toto terrarum orbe digerendo & dirigendo impensam admiremur, verum etiam cum summâ animi demissione & stupore, illud cum Dauide dicamus *mirabilis facta est scientia tua ex me*. Tu igitur attende ô homo, & Deum obstupeſce.

Tantam curam gerit Deus vniuersi, que hominis, quantâ vniuersi.

Quod quidem ordine vt faciamus, hoc certum ratumque nobis esse debet, eandem prorsus curam de minimâ re Deum gerere, quàm de maximâ; neque minus mendicabulo attendere, quàm Regi potentissimo; denique vt verbo absoluaui, non minori stare studiò hominis vniuersi, quàm totius vniuersi gubernationem. Dei oraculum est, illud Sapientis, *Pusillum & magnum ipse fecit, & equaliter est illi cura de omnibus*. Quid enim? certè si vt ante à me demonstratum est, 1. omnia & singula verbo virtutis eius sint condita: 2. si ab eius ore, id est, sanctissimâ voluntate, adhuc modò per singula momenta dependeant. 3. si omnia eiusdem sint pretij Deo comparata; nam vt rectè Isaias. *Omnes gentes quasi non sint coram te, & tanquam nihilum & inane reputati sunt*: 4. si singuli, quotquot sumus, Diuino honori, quem

quem sibi in omni opere præfixum habet. Deus, promouendo possumus subseruire: 5. cum æquè facilè ei sit totam disponere vniuersitatem rerum, quàm quæ ad vnum dumtaxat spectant hominem conformare: 6. si æquè magnâ industriâ opus sit, vt de vnico homine decernat, quàm de vniuerso: 7. Denique, si ipsa totius vniuersitatis recta dispositio, ab vnus hominis concinnâ rectâque ordinatione dependeat, quæ quidem omnia præcedentibus tractatibus fustus sumus executi: hæc, inquam, omnia si vera sunt, vt sunt verissima; sane nulli posthæc dubiū esse potest, quin eadem de minimâ re, quæ de omnibus, Diuinæ Menti sit curatio. Eadem dico, non æqualis tantum: cum hæc curare non possit aut disponere, nisi & de illis iudicium ferat, & decernat. Sic nempe ideam, de præclarâ quam mente concipit picturâ, figurare sibi non potest pictor, nisi omnium quas penicillo producturus est imaginum, locum, situm magnitudinemque conceperit, & designarit. Neque cum manum admouet tabulæ. minùs ei curandum est de minimâ rei effigie, ne nimis exilis sit, nimisq; humilis, ne obscura nimis diluteque expressa, quàm de præclarissimarum, quasque oculis maximè vult patere, imaginum formis & figuris. vna enim effigies, etiam obscuritate suâ, splendorem dat toti operi, & proportionem tribuit perspectiua.

Imò & eandem.

3. Illud itaque cum sic mecum statui, tum verò oculos mentis ad me reflecto; illudque accuratè peruoluo, quid tandem de me ipso possim conqueri? aut quid velle possim esse, præter id quod sum? aut quem tandem alium in hoc mundo situm, statumue, præter eum quem mihi natura dedit, sapienter & ratione possim exoptare? sapienter inquam; nam stultè præterque rationem, nihil non optamus. Antiquum id est naturæ vitium, nunquam se ipsâ contentam viuere, sibi que per vota nunquam complenda, præsentis vitæ delectationem inuidere, imò & eripere.

Itaque ne velis esse aliud, quàm quod es.

4. Verum vt sapienter statuamus de tantâ re, sic mecum ago. An ego cæcus homo plus Deo sapio? minimè. Non igitur mihi magis perspectum est, è re meâ quid sit, quàm illi cui perspicere omnia, ipsissima est natura, id quidem verissimum est. Rursus, nonne quantus quantus sum, Dei magis sum quàm meus? quis dubitet? Nonne ex me, & per me honori suo consulit, & saluti meæ? Nil verius. Denique vt finem sibi præfixum consequatur, credibile est eum vias inire certissimas & securissimas. non cre-

Quia omnia bene fecit, fecit & te bene.

dibile id tantum est, sed & ipsa veritas. Quod si hæc ita sint, sic mecum rationem instituo. An ergo in me solo rectè disponendo, à Sapientissimo Numine erratum sit, qui quæ extra me sunt omnia præclarissimè ordinavit? magna illa & sublimia cælorum corpora ex arte sciuit disponere; solem, lunam, cæterosque planetas & stellas suo quasque loco aptissimè collocavit; terræ, mari, imò & leuissimo aëri ventisque, tribuit quidquid, naturæ vt bene esset, poterant exigere; non metas tantum præfixit, sed & pondus ventis dedit, ne quidquam illis deesset, vti egregie aduertit Iob *Qui fecit ventis pondus*, hoc est, vti ego iam intelligo, quasi æquus minimeque parcus propola, mensurâ plenâ & confertâ, sua dona ad mensuram est, creaturisque iusto pondere distribuit, quidquid ad naturæ statum commodum, conuenientemque situm visum est conducere: & is qui omnia potuit suis locis, temporibus, & naturæ coaptare, & ad amussim mensuramque componere, is inquam de me solo, in tanto opere aptè non potuit quidquam statuere; aut si potuit, credibile est noluisse?

Iob 15.

Quid dicam? quid cogitem? an cælos fortasse solemque & lunam, nobiliores esse creaturas, quàm vt ijs possim comparari, easque idcirco maiori curâ dignas, me verò non tantâ? Id verò longè est falsissimum. Infinito certè interuallo, à dignitate nobilitateque naturæ meæ distant, vt qui corpus habeo longè maiori artificio compositum & intertextum; animâ præterea, præditus sum, cuius natura est ratio; & quod summum est nobilitatis decus, pro quâ mortem subire non dedignatus est Filius Dei. Quid tantæ dignitati opponere possunt, quantumuis magna cælorum corpora? mihi certè seruiunt, nec aliam ob causam sunt. Quis ergo mihi persuaferit seruorum mancipiorumque curam geri, & quidem magnam, & quidem accuratam, Dominos autem negligi & haberi contemptui? hoc certè præter omnem rationem cum sit, in Deum, qui est ipsa ratio, cadere non posse, fit illico manifestum. Hinc rursus liquidò conficio, vt minimum æquale studium, æqualemque industriam contulisse Diuinum artificem, vt de apto mihi loco, statu, conditioneque in hæc vniuersi tabulâ prospiceret ad Diuinam eius voluntatem commodè exequendam, & sic consulendum honori suo; quàm Soli, Lunæ, Cælis, atque adeò, absit verbo inuidia, ipsis Angelis.

5.

Imò maiorem: cui rationem habet, quam celestium corporum quæ tamen fecit valde bona.

Acquiesce ergo tanto

Tantum ergo curam mei cum gesserit is, qui in rem deducere potest

6.

potest quidquid vult, is cuius voluntati nullus error potest irrepere; clarissime contuincor acquiescere debere me, idque firmissime iudicare, optimum id esse de me quod statuit; & convenientiorem aut locum aut statum, in hoc vniuerso habere non potuisse, nec Diuino honori promouendo, nec saluti meæ procurandæ, quàm eum quem nunc occupo ex Dei decreto. Aut sanè dicendum est, præ Deo me in meâ causâ sapere, in quâ tamen nemo non cœcutit; aut certè Deum quòd convenientius mihi sciuit præstare noluisse; quæ quidem horrenda est blasphemia: cum nihil ita certum sit, quàm quod *voluntas Dei sit sanctificatio nostra*, adeoque præstare omnia quæ ad eam liquidò conducunt.

Etiam accurato artificio.

1 Thessal.
4.

§. II.

Quia verò Deum status sui auctorem esse nemo considerat, ideo nemo suâ conditione contentus est. Ostenditur autem, quàm id contrarationem sit.

7. **T**Am clara & euidentis est mihi hæc demonstratio, vt eâ probe perspectâ, facillimè cogitationibus omnibus possim occurrere, quæ nos dementant quotidie, magnamque obijciunt animo perturbationem, dolorisque materiam. Ea enim vulgaris, maximeque obuia est dolendi causâ, quòd numquam nobis placeat id quod sumus; neque corpore hoc quo fruimur contenti sumus, neque ingenio, animique dotibus, neque valerudine, neque adeo ijs, quæ naturam superant, gratiæ donis. Vt cumque ea omnia à Deo nobis præstita fateamur, semper tamen conquerimur de defectu; aut non sat multa nobis exhibita ingrati, aut alijs meliora præstantioraque fuisse concessa inuidi querulique causamur. Verùm vt de alienæ felicitatis inuidentiâ non agamus modò, quæso identidem mecum perpendite, quàm late pateant toto orbe contra Deum diffusæ querimoniæ, etiã eorum qui Diuini nominis nec sunt, nec haberi volunt contemptores: sed vt sit, murmurationis familiaritas, conquerendique consuetudo, pudorem vitio infamiamque detrahit.

Turbamus passim, quia nemo suâ conditione contentus est.

8. Etenim quid vulgare magis tritumque, quàm cum negotiis mora

Et semper preferimus alienam.